

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžo/64/2013
Identifikačné číslo spisu:	8010200560
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8010200560.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobkyne: L. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., právne zastúpená : JUDr. Ivan Babjak, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov č.200/33, Svidník, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul.29.augusta č.8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo 15754/2010-BA z 02.06.2010, o nárok na dávku v nezamestnanosti, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19.apríla 2013, č.k.1S/87/2010-70, takto

rozhodol:

I . Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19.apríla 2013, č.k.1S/87/2010-70, m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

II. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.2, písm. a) a d) O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovanej číslo 15754/2010-BA z 02.06.2010 a vec jej vrátil na ďalšie konanie a súčasne žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 429,63 € zaplatením tejto sumy právnomu zástupcovi žalobkyne.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 01.02.2010 a dňa 24.02.2010 si na pobočke Sociálnej poisťovne vo Svidníku (ďalej len „pobočka“) uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti. Túto jej žiadosť pobočka zamietla rozhodnutím č.SK-18068/2010 z 08.04.2010 s odôvodnením, že nespĺnila podmienky nároku na túto dávku podľa § 104 ods.2 zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“). Žalovaná ako odvolací správny orgán rozhodnutím číslo 15754/2010-BA z 02.06.2010 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie žalobkyne zamietla a rozhodnutie pobočky potvrdila s odôvodnením, že žalobkyňa v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 01.02.2006 do 31.01.2010 bola poistená v nezamestnanosti len od 21.01.2010 do 22.01.2010 (pracovný pomer na dobu určitú) a od 26.01.2010 do 27.01.2010 (ako osoba dobrovoľne poistená v nezamestnanosti), teda celkovo 4 dni a preto nespĺnila podmienku potrebnej doby poistenia v

nezamestnanosti v trvaní aspoň troch rokov (1095 dní) podľa § 104 ods.1 zákona, resp. dvoch rokov (730 dní) podľa § 104 ods.2 zákona, keď skutočnosťou, rozhodujúcou pri hodnotení obdobia čerpania rodičovskej dovolenky nie je poberanie rodičovského príspevku, ale skutočnosť, či bolo povinné poistenie v nezamestnanosti prerušené z dôvodu poberania rodičovského príspevku - žalobkyňa v čase poberania rodičovského príspevku nebola zamestnancom a preto sa na ňu nevzťahujú ustanovenia § 104a a § 293 zákona č.461/2003 Z.z. Krajský súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 1S 87/2010-26, ktorým rozhodnutie žalovanej zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie podľa § 250j ods.2 písm. c) a d) O.s.p.; uvedený rozsudok bol uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Sžso/15/2012 z 27.februára 2013, zrušený a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie, v ktorom sa krajský súd zaoberal otázkou výkladu ustanovenia § 104 ods.2 zákona vo vzťahu k odôvodneniu právneho názoru žalovanej, na ktorom založila rozhodnutie o zamietnutí nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti.

Krajský súd novom rozsudku vyslovil názor, že z ustanovenia § 104 ods.2 písm. a) zákona jednoznačne nevyplýva, či doba dvoch rokov je potrebná aj pri nesplnení podmienky výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, alebo len pri dobrovoľnom poistení v nezamestnanosti, ktoré musí trvať najmenej 2 roky. Pri aplikácii uvedeného ustanovenia by mal správny orgán pri posudzovaní splnenia podmienky nároku na dávku nezamestnanosti brať do úvahy prvú časť vety pred slovným spojením „alebo“. Ak mal zákonodarca iný úmysel, tak zo zákona, avšak ani z formulácie správnych orgánov nevyplýva jednoznačný zámer brať dobu 730 dní podľa § 104 ods.2 písm. a) zákona aj pri skončení pracovného pomeru na dobu určitú a aj vtedy, ak bol poistenec dobrovoľne poistený. Právny názor, vyslovený prvostupňovým správnym orgánom, podľa názoru krajského súdu nezodpovedá obsahu jednotlivých ustanovení zákona a žalovaná vo svojom rozhodnutí neodstránila pochybnosti ohľadom právneho záveru, vysloveného v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu a následne uvedené dôvody hodnotil ako nedostatočné, na základe čoho sa rozhodnutie žalovanej javí ako nepreskúmateľné.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodnutie žalovanej podľa § 250j ods.2 písm. a) a d) O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sa má vysporiadať s otázkou, či žalobkyňa podmienky nároku na dávku v nezamestnanosti splnila práve s poukazom na dĺžku potrebnej doby a to po tom, ako ukončila pracovný pomer na dobu určitú, resp. vysporiadať sa s tým, či pre splnenie nároku na dávku v nezamestnanosti je doba dvoch rokov s poukazom na citáciu ustanovenia § 104 ods.2 písm. a) zákona potrebná pri ukončení pracovného pomeru na dobu určitú, resp. pri dobrovoľnom poistení v nezamestnanosti.

Rozsudok krajského súdu napadla žalovaná včas podaným odvolaním. Poukázala na vyššie uvedené uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 9Sžso/15/2012 zo dňa 27.02.2013, v ktorom najvyšší súd v danej veci dospel k záveru, že z rozhodnutia žalovanej vyplýva dostatočne zistený skutkový stav a že je z neho zrejme aj to, akým spôsobom si vyložila ustanovenie § 104 ods.2 zákona.

Za nesprávny považovala právny názor krajského súdu (§ 205 ods.2 O.s.p.), podľa ktorého ustanovenie § 104 ods.2 písm. a) zákona jednoznačne nešpecifikuje, či doba 730 dní je potrebná na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti aj pri skončení výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, alebo len pri dobrovoľnom poistení v nezamestnanosti a že správny orgán mal brať do úvahy len časť vety pred slovným spojením „alebo“. Poukázala na to, že z lingvistického výkladu uvedeného ustanovenia vyplýva, že na to, aby sa uvedené ustanovenie na poistenca vzťahovalo je potrebné, aby boli kumulatívne splnené podmienky:

1. poistenec musí byť zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie po skončení výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere po skončení výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, a
- 2.v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov musí byť poistenec poistený v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú alebo dobrovoľne poistený v nezamestnanosti, pričom uvedené poistenie, alebo súčet týchto poistení, muselo trvať najmenej dva roky, a

3.v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov poistenec nebol povinne poistený v nezamestnanosti z iného výkonu činnosti zamestnanca.

Žalobkyňa splnila len prvú a tretiu podmienku, nesplnila však druhú podmienku a preto jej nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol. Aj z logického výkladu ustanovenia § 104 ods.2 zákona vyplýva, že jeho účelom bolo zakotvenie podmienky dvoch rokov poistenia v nezamestnanosti, bez ohľadu na to, či ide o dobrovoľné poistenie alebo o poistenie z titulu pracovného pomeru, uzavretého na dobu určitú.

Ak by sa podmienka dosiahnutia dvoch rokov, uvedená v § 104 ods.2 zákona nevzťahovala na dobu poistenia v nezamestnanosti, dosiahnutú z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, ale iba na dobu dobrovoľného poistenia v nezamestnanosti, boli by fyzické osoby, ktoré by mali v posudzovanom období výlučne pracovný pomer na dobu určitú, neprimerane a neodôvodnene zvýhodnené. Aplikovaním názoru krajského súdu by stačil jeden deň poistenia v pracovnom pomere na dobu určitú a žiadateľovi by vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti; naproti tomu u osôb v pracovnom pomere na neurčitý čas, sa na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti vyžadovalo dosiahnutie doby poistenia v dĺžke najmenej 1095 dní (§ 104 ods.1 zákona).

V systéme sociálneho poistenia platí princíp zásluhovosti, kde niekoľkomesačný nárok na dávku v nezamestnanosti a jej výplatu musí vyplývať z predchádzajúcej doby poistenia v nezamestnanosti v rozsahu vyžadovanom zákonom.

Predmetné ustanovenie § 104 ods.2 bolo do zákona č.461/2003 Z.z. vložené zákonom č.310/2006 Z.z. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu sa pre poistencov, ktorí získali obdobie poistenia z pracovného pomeru na dobu určitú, prípadne z obdobia dobrovoľného poistenia, navrhuje, aby tomuto okruhu poistencov sa dávka v nezamestnanosti poskytovala, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie získali najmenej dva roky poistenia z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú alebo z dobrovoľného poistenia v nezamestnanosti, a ak súčasne v tomto období neboli poistení v nezamestnanosti z iného výkonu činnosti zamestnanca. V nadväznosti na zvýhodnenie podmienok nároku oproti všeobecnému režimu sa navrhuje, aby z pracovného pomeru na dobu určitú vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v trvaní štyroch mesiacov.

Z uvedených dôvodov je podľa žalovanej zrejmé, že podmienka dosiahnutia dvoch rokov poistenia sa vzťahuje tak na dobu poistenia v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, ako aj na dobu dobrovoľného poistenia v nezamestnanosti. Žiadala preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej zdôraznila, že tak v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa ako aj v rozhodnutí žalovanej absentuje také zdôvodnenie, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností bolo možné považovať za dostatočne sa vysporiadajúce so skutkovým stavom, právnym posúdením tohto stavu poukázaním nielen na jednoduché citovanie príslušných právnych predpisov, ale aj zohľadňujúce analýzu právneho predpisu vo svetle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo veci Sunday Times z roku 1978, A-30, §§ 47-49 vyslovil, že z výrazu „predvídané zákonom“ vyplývajú dve podmienky: dostatočná prístupnosť a predvídateľnosť zákona, aby bolo občanovi umožnené upraviť svoje správanie vo svetle predvídateľnosti dôsledkov určitého aktu. Zákon, ktorý tieto kvalitatívne kritériá nesplňa a ktorý neumožňuje predvídateľnosť správania orgánov štátu a občanom neumožňuje predvídať svoje práva a povinnosti, je v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných osôb. Taktiež zdôraznila, že povinnosťou všeobecných súdov v situácii, keď právny predpis umožňuje dvojaký výklad (jeden ústavne konformný a druhý ústavne nekonformný) je vykladať právny predpis spôsobom ústavne konformným (I.ÚS 338/06 z 3.11.2006). Právo sociálneho poistenia je právom verejným. Nedostatky právnych noriem, ktoré umožňujú ich dvojaký výklad, alebo spôsobujú to, že niektorý právny vzťah nie je upravený konkrétnou normou ukládajúcou účastníkom právneho vzťahu konkrétne spôsoby správania, nemôžu byť v žiadnom prípade na ťarchu občana. Občan na poli verejného práva požíva titulom nedostatku konkrétnej právnej normy zvýšenú ochranu vyplývajúcu z

klasickej právnej zásady „in dubio mitius“ (v pochybnostiach miernejšie). Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL.ÚS 19/98 uvádza, že požiadavkou právnej istoty je, aby zákony v právnom štáte boli pochopené dostatočne a umožňovali ich adresátom urobiť si aspoň predstavu o svojej právnej situácii. Nejasnosť, viacvýznamovosť a vágnosť pojmu vytvára stav právnej neistoty, čím sa dostáva do rozporu s čl.1 ústavy. Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. I.ÚS 3/98 právnej istote nezodpovedá taký stav (situácia), ktorý by orgánu štátu umožňoval konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom. Žalobkyňa preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods.2 O.s.p. v rozsahu a v medziach žaloby a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej o nároku žalobkyni na dávku v nezamestnanosti.

Nebolo sporné, že žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 01.02.2010 a že v období posledných štyroch rokov pred týmto dňom, teda v období od 01.02.2006 do 31.01.2010 bola poistená v nezamestnanosti od 21.01.2010 do 22.01.2010 z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú a od 26.01.2010 do 27.01.2010 ako osoba dobrovoľne poistená v nezamestnanosti, teda celkovo v rozsahu 4 dní.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovanej vyplýva, že žalobkyňa vzhľadom na uvedenú dobu poistenia v nezamestnanosti pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti nespĺnila podmienku trvania poistenia v nezamestnanosti v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných podľa § 104 ods.1 zákona (v rozsahu najmenej 1095 dní), ani podľa § 104 ods.2 zákona (v rozsahu najmenej 730 dní).

Súd je v zmysle § 250h ods.1 O.s.p. v spojení s § 249 ods. 2 O.s.p. viazaný rozsahom žaloby a dôvodmi, v ktorých žalobca vidí konkrétne nezákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu; tieto dôvody majú tvoriť obsah žaloby a určujú rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom. Súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia nemôže prihliadať na ďalšie dôvody, ktoré žalobca nenamietal v lehote na podanie žaloby.

Žalobkyňa v žalobe namietala nezákonnosť rozhodnutia žalovanej z dvoch dôvodov. Jedným z nich bolo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Žalobkyňa však v žalobe neuviedla, prečo a na základe akých skutočností nepovažuje skutkový stav, zistený žalovaným, za dostatočne zistený. Neboli pritom sporné skutkové zistenia žalovanej, že žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie, z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú bola poistená v nezamestnanosti 2 dni, dobrovoľne poistená v nezamestnanosti bola taktiež 2 dni, teda v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie menej ako dva roky, a súčasne nebola povinne poistená v nezamestnanosti z iného výkonu činnosti zamestnanca. Odvolací súd preto v tejto časti jej žalobu nepovažoval za dôvodnú.

Druhým dôvodom žaloby bolo tvrdenie žalobkyne, že žalovaná dospela k nesprávnemu právnemu názoru, keď vznik nároku na dávku v nezamestnanosti viaže na splnenie podmienky dvoch rokov pracovného pomeru na dobu určitú. Podľa názoru žalobkyne sa podmienka dvoch rokov viaže výlučne na dobrovoľné poistenie v nezamestnanosti. Nespĺnila síce podmienku dĺžky dobrovoľného poistenia v nezamestnanosti, avšak splnila ostatné podmienky uvedené v § 104 ods.2 zákona, ktorý, podľa jej názoru, v prípade poistenia v nezamestnanosti z titulu pracovného pomeru na dobu určitú nestanovuje žiadnu lehotu trvania takého pracovného pomeru.

Spornou medzi účastníkmi konania bola otázka, či podľa § 104 ods.2 písm. a) zákona je vznik nároku na dávku v nezamestnanosti vždy viazaný na trvanie poistenia v rozsahu najmenej dvoch rokov, teda nielen

v prípade dobrovoľného poistenia v nezamestnanosti, ale aj v prípade poistenia v nezamestnanosti z titulu výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere, uzavretom na dobu určitú.

Sociálne poistenie podľa § 2 písm. e) zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení zahŕňa poistenie v nezamestnanosti pre prípad straty príjmu z činnosti zamestnanca v dôsledku nezamestnanosti a na zabezpečenie príjmu v dôsledku nezamestnanosti.

Podľa § 104 ods.1 zákona v znení účinnom do 31.08.2010 poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie (ďalej len "evidencia nezamestnaných občanov") bol poistený nezamestnanosti najmenej tri roky, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 104 ods.2 zákona v znení účinnom do 31.08.2010 poistenec, ktorý po skončení výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na určitú dobu zaradením do evidencie nezamestnaných občanov

- a) bol poistený v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na určitú dobu alebo bol dobrovoľne poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky a
- b) nebol povinne poistený v nezamestnanosti z iného výkonu činnosti zamestnanca.

Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že v prípade poistenia v nezamestnanosti z titulu pracovného pomeru na dobu určitú zákon nestanovuje žiadnu lehotu trvania takého pracovného pomeru, toto jej tvrdenie je v priamom rozpore so znením ustanovenia § 104 ods.2 písm. a) zákona o sociálnom poistení. Zo spojenia slov „bol poistený v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na určitú dobu“ totiž priamo vyplýva požiadavka na trvanie takého poistenia, pričom dĺžka požadovanej doby trvania poistenia v nezamestnanosti je v uvedenom ustanovení taktiež upravená.

Odseky 1 a 2 ustanovenia § 104 ods.1 a 2 zákona je potrebné vykladať v kontexte, vo vzájomnej súvislosti. Kým odsek 1 citovaného ustanovenia upravuje vznik nároku na dávku v nezamestnanosti všeobecne a viaže ju na splnenie podmienky troch rokov poistenia v nezamestnanosti v období štyroch rokov pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie, odsek 2 citovaného ustanovenia upravuje podmienku vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v konkrétnych určených prípadoch miernejšie.

Dávka v nezamestnanosti (vyplácaná počas podporného obdobia v trvaní najviac šiestich, resp. štyroch mesiacov podľa § 105 ods.1 zákona) je dávkou z poistenia, pričom zákonodarca viaže vznik nároku na túto dávku na splnenie primeranej minimálnej doby predchádzajúceho poistenia v nezamestnanosti a je logické, že táto minimálna doba predchádzajúceho trvania poistenia v nezamestnanosti v poisťovnom systéme nemôže trvať menej ako obdobie počas ktorého bude mať poistenec nárok na výplatu tejto dávky (šesť, resp. štyri mesiace).

Pokiaľ žalobkyňa namietala, že podmienka dvoch rokov trvania poistenia v nezamestnanosti sa v § 104 ods.2 písm. a) zákona viaže len na dobrovoľné poistenie v nezamestnanosti a nie na dobu trvania poistenia v nezamestnanosti z titulu výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú, práve taký výklad je úplne v rozpore so zásadou logiky, účelom zákona i zámerom zákonodarcu, ktorý v snahe zabezpečiť aj skupiny zamestnancov v pracovnom pomere na dobu určitú (pri zohľadnení určitých ťažkostí tejto skupiny zamestnancov pri získavaní nového zamestnania) zmiernil všeobecnú podmienku troch rokov trvania poistenia v nezamestnanosti v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných na dva roky.

Výklad ustanovenia § 104 ods.2 písm. a) zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého sa uvedené dva roky vzťahujú len na dobrovoľné poistenie v nezamestnanosti, pričom zamestnancom v pracovnom pomere uzavretom na dobu určitú by pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti stačil čo i len jeden deň takého zamestnania, je nesprávny a v rozpore s účelom zákona i zámerom zákonodarcu a kontextom odseku 1 a odseku 2 tohto ustanovenia a v konečnom dôsledku diskriminačný; takým

výkladom by sa dospelo k tomu, že dlhodobí zamestnaní občania v pracovnom pomere na dobu neurčitú by pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti museli spĺňať podmienku troch rokov poistenia v nezamestnanosti (v období štyroch rokov pred zaradením do evidencie nezamestnaných), kým občania, ktorí zotrúvajú v pracovnom pomere na dobu určitú čo i len jeden deň, by nárok na dávku v nezamestnanosti vznikol už za jeden deň výkonu činnosti zamestnanca.

Ako je uvedené vyššie, § 104 ods.2 písm. a) zákona ustanovuje podmienku, aby občan "bol poistený"; keďže v písm. a) nie je okrem doby dvoch rokov uvedená iná (kratšia) doba trvania poistenia, doba dvoch rokov poistenia v nezamestnanosti sa vzťahuje aj na občana, ktorý bol poistený v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na dobu určitú.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že ustanovenie § 104 ods.2 písm. a) zákona o sociálnom poistení neumožňuje dvojaký výklad, naopak, jednoznačne z neho (aj v spojení s ods.1) vyplýva, že aj poistenec, ktorý bol poistený v nezamestnanosti z výkonu činnosti zamestnanca v pracovnom pomere na určitú dobu, musí pre vznik nároku na dávku v nezamestnanosti splniť podmienku aspoň dvoch rokov poistenia v nezamestnanosti v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval rozhodnutie žalovanej za súladné so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 v spojení s § 250j ods.1 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol.

O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 250k ods.1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobkyni vzhľadom na neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.